

„Съдът през моите очи“
/Есе/

Ивайло Валериев Илиев

Съдът е мястото, където се раздава правосъдие. В тази държавна институция всички трябва да са безпристрастни към случващото се, т.е. независимо от това дали адвокатът или прокурорът е близък на ищеца или ответника, той е длъжен да съди съгласно законите на Република България, съгласно Конституцията. Затова изобразяват съда като богинята Темида, която е с превръзка на очите, за да може да е максимално справедлива нейното решение. Аз мисля че това е мястото, където се решават съдбите на много хора. Постоянно социалните мрежи ни заливат с новини за убийства, употреба на наркотици, катастрофи и още много случки, където поради странни обстоятелства, където не, завършващи с фатален край. И редовно в съда, където трябва да се раздаде това ПРАВОСЪДИЕ, то не е раздадено и присъдите получени за извършеното престъпление минават няколко идеи „по-леко“ отколкото можеха да са. Съдът трябва да раздаде това ПРАВОСЪДИЕ, а именно колкото е необходимо - затвор за престъпника, а за жертвата да остане най-малко чувството за спечелената правда. Очите на всеки съд, като на Темида трябва да са безпристрастни, да следват само законите и действителните закони. И както е казал Декарт „Истината е една“ – съдът трябва да има обективни доказателства за присъда, оправдание или липса на категорични доказателства. За тяхното прилагане според повелите на справедливостта по възникналите спорни въпроси съществуват съдилищата, където се търси оптималният завършек, правилният избор, въпреки че и представителите на отделните позиции, и самият съдия - длъжен да запази обективността на преценката си, не са способни да избягат от човешката си участ да бъдат пристрастни.

Наличието на справедливост е необходимата предпоставка за безконфликтното съжителство на хората, което позволява тяхното развитие, осъществяване на личността, реализиране на творчески потенциал, размах на душевни пориви. Тук откривам съдията. Съдията-съдник, който раздава право и надежда. Надежда, че доброто ще пребъде, а на злото ще бъдат съсечени пипалата, с които се опитва да оприми обществото. Чрез

справедливата присъда съдията не решава просто една съдба, а съдбата на човечеството въобще. Чрез това дава пример на останалите, че не трябва никога да пренебрегват законите и именно в това се крие превенцията. Съдът през моите очи е мястото, където се раздава право - съди се честно, справедливо и безкористно. Човекът, който отсъжда, трябва да събира в себе си всички морални ценности. На първо място трябва да стои духовната извисеност. Няма как, без духовност, да откриваме истината. Материализмът и консуматорството трябва да стоят далеч от него, защото колкото по-близо са те, толкова по-далеч ще бъде обективността. Какво е за мен правосъдието ли? Нека започнем от самата дума. Правосъдие съдържа в себе си думичките право и съд, тоест да се дава правилно съдебно решение. Живеем в общество, което поощрява стремежа към превъзходство и предимството на свитите юмруци. Последиците от това недоверие и отчуждение пък пораждат изпразнено от съдържание потискащо общуване. Този свят определено не е убежище на душата на онези хора, които са интелигентни и улавят истината, оригинални и плават през живота със собствен стил, и чувствителни, защото изграждат взаимоотношения с открито сърце. Затова именно чрез силата на правосъдието аз избирам да видя света през моите очи и да създадем един по щастлив и отговорен народ, народ със история, ценности и добри дела.

За мен един съдия трябва да бъде честен, обективен и безпристрастен. Позиции, истини, хора, лъжи, интереси, правила и липса на такива, провинения, добри постъпки, възмездия... И в целия този безпорядък се опитваме да намерим система, да създадем подредба. Всеки човек получава това, което е заслужил. Е... Понякога не е така... Доста често сме били свидетели на несправедливост. В такива моменти, в нас остава чувството, за несправедливост. Изчезнаха и избледняха законите на хан Крум, които според много историци били сурови, но справедливи. Може би във времето са се променили нашите морални качества, не само като хора, но и като действащи органи на изпълнителната власт. Идеята за справедливостта е надигала спорове, бунтове и революции - малки и големи, от световни до по-малките, но големи за душата на всеки човек. Сред основните принципи на правната система е равенството пред закона - без това да зависи от социално положение и вероизповедание, което е част от идеята за справедливостта.

Лице на справедливостта е съдът и законите, които действат в дадена държава и общество.Отсъждайки право, съдията дава знак на всеки един, че злото никога не остава ненаказано .

Справедливостта е истинско, хармонично отношение между страните – личността и законите на държавата . Свободата няма смисъл без правосъдие и морал, затова моя апел е в училище да се предлагат допълнителни теми за законите, редът и евентуалните последствия на подрастващите от евентуални аморални постъпки.

В заключение за мен съдията е рицар. Рицар на правдата. Рицар на обществото.Рицар, призван да опази доброто.

Ивайло Валериев Илиев

Ученик от 8б клас в ПГТЕ „Христо Ботев“ гр.Монтана
с класен ръководител Петя Чукашка

обл.Монтана общ.Монтана гр.Монтана

Тел:0879606727,0879181848

veroni87@abv.bg